

O, stingă-se a vieții...

Mihai Eminescu

O, stingă-se a vieții fumegătoare facă,
Să aflu căpătâiul cel mult dorit în raclă!
N-aflai loc unde capul în lume să mi-l pun,
Căci n-am avut tăria de-a fi nici rău, nici bun,
Căci n-am avut metalul demonilor în vine,
Nici pacinica răbdare a omului de bine,
Căci n-am iubit nimica cu patimă și jind...
Un creier plin de visuri ș-o inimă de rând.

De mult a lumii vorbe eu nu le mai ascult,
Nimic e pentru mine ce pentru ea e mult.
Viitorul un trecut e, pe care-l văd întors...
Același șir de patimi s-a tors și s-a retors
De mâinile uscate a vremii-mbătrânite.
Sunt limpezi pentru mine enigmele-ncâlcite:
Nu-ntreb de ce în lume nu ne e dat de soartă
Noroc fără durere, viață fără moarte.
Am pus demult deoparte acele roase cărți
Ce spun c-a vieții file au vecinic două părți...

Cu-a lor înțelepciune nimica nu se schimbă
Cu dezlegări ciudate și cu frânturi de limbă
Ocupe-se copiii... Eu pun o întrebare
Nu nouă, însă dreaptă... nu liberă, dar mare.

Viața, moartea noastră noi le ținem în mâni,
Pe ele deopotrivă noi ne simțim stăpâni.
O cupă cu otravă, un glonte, un pumnar
Ne scapă deopotrivă de-o lume de amar.
De ce țin toți la dânsa, oricât de neagră fie?
Ea împlinește oare în lume vreo solie?
E scop în viața noastră - vreun scop al mântuirii?
Nu junghiem ființa pe-altarul omenirii?
A gândului lucire, a inimii bătaie
Ridică un grăunte din sarcina greoaie
Mizeriei comune? Trăind cu moartea-n sân
Pe altu-n astă lume îl doare mai puțin?
O, eu nu cer norocul, dar cer să mă învăț
Ca viața-mi preț să aibă și moartea s-aibă preț.
Să nu zic despre mine ce omului s-a zis:
Că-i visul unei umbre și umbra unui vis.

O, Demiurg, solie când nu mi-ai scris în stele,

De ce mi-ai dat știința nimicniciei mele?
De ce-n al vieții mijloc, de gânduri negre-un stol
Mă fac să simt în minte și-n inimă un gol?
De ce de pe vedere-mi tu vălul ai rărit,
Să văd cum că în suflet nu am decât urât?
Viața mea comună s-o târâi uniform
Și să nu pot de somnul pământului s-adorm?

Zadarnică, pustie și fără înțeles
Viața-mi nu se leagă de-un rău sau de-un eres.
Eu nu mă simt deasupra și nu sunt dedesubt,
Cu mine nu am luptă, cu lumea nu mă lupt
Pentru-o minciună mare ori mare adevăr.
Totuna mi-ar fi mie, căci alta nu mai cer,
Decât să fiu în dreapta ori stânga hotărât,
S-omor și eu pe altul sau să fiu omorât
Și fără de nici un titlu în lume să mă-nser...

Căci ce-i la urma urmei minciună, adevăr?
Să țin numai la ceva... oricât ar fi de mic...
Dar nu țin la nimica, căci nu mai cred nimic.